Đàn không dây

Tóc như mây xám chiều đông
Lục hành lý cũ tìm lòng người trao
Bóng xưa tay với vì sao
Cung trầm vọng mãi âm hao gợn rờn.

Lời hãy gượm lửa âm ỉ mãi
"Lặng yên là tiếng của trăm năm"[1]
Không xum hợp, đâu nảy mầm
Chia ly đau đớn tiếc thầm trao duyên!

Chỉ ánh mắt, đủ đắm thuyền
Lựa là phải chấp cánh liền tung bay
Rượu chưa nhắp đã ngà say
Nâng ly mà tiễn người đi dặm ngàn.

Hương chưa tỏa, nụ khoan hé cánh
Cần tấu chi khúc Phượng Cầu Hoàng
Không gian đầy ắp nhạc vang
Tiếng lòng muôn thuở là đàn không dây

Xuân Tiên

[1] *Nguyên Sa*

Anh hùng dễ có mấy tay?

TÂM-PHƯƠNG-ĐĂNG

Kể từ khi vào Trại Dưỡng-Lão này, tâm trí ông Thọ thoải mái hơn nên các bệnh nan y dường như chậm phát triển, chứ theo lời Bác-sĩ thì sức sống chỉ còn tính từng tháng từng ngày.

Nhớ lại có lần hai ông bạn già Thiêm và Nhân vào thăm, ông Nhân kể chuyện hai ông già Việt-nam cùng ở trong viện-dưỡng-lão gặp nhau, ông A hỏi:

- Hôm nay sức khoẻ Bác thế nào?

Ông B bình thản trả lời:

- Năm năm... , sáu tháng... , bảy ngày... .

Suy nghĩ một hồi lâu, ông A lên tiếng:

- Thật là chí lý. Bây giờ hai chúng ta đã ngoài bảy chục nên ngày nào vui được thì cứ vui. Những ngày được sống từ hôm nay sẽ là những ngày ân sủng của Chúa của Phật ban cho.

Ông B nói:

- Anh A cũng còn thông minh sáng suốt lắm nhỉ?

Vì bất cứ ai nghe câu trả lời của tôi đều hỏi lại:

- Nói như thế có nghĩa gì?

Nhọc công tôi phải giải thích con người ở tuổi năm mươi thì sức sống có thể tính bằng năm (năm năm), khi vào tuổi sáu chục thì tính bằng tháng (sáu tháng)và khi đã bảy chục thì sự ▶

▶ sống chỉ tính bằng ngày (bảy ngày)... ...

Bây giờ Thọ cũng vào tuổi bảy bó lại đèo thêm mấy cục bướu ung thư trong phổi, cộng với những cơn ho suyễn và cao máu tiểu đường nên không biết giờ khắc nào từ giả dương gian.

Xem như vé "Cõi Rồng" lên Thiên-đàng, hay vé cõi "Ma trơi" xuống chầu Diêm-vương Địa-ngục, Thọ đã sẵn sàng trong tay. Chẳng cần tiếc nuối cuộc sống và suy nghĩ thêm nhức đầu.

Biết thì biết vậy nhưng Thọ cứ suy nghĩ vẫn vơ. Vì cuộc sống ở đây có quá nhiều thì giờ trống trải dư thừa nên đôi lúc tâm trí cứ nhớ về dĩ vãng cuộc đời mình trong những giấc ngủ trưa.

Giấc mơ trưa nay nhớ về tuổi học trò lên mười, sống trong con hẽm nhỏ hẹp tối tăm ở đường Trương-Minh-Giảng Sài-gòn.

Xóm lao động dơ bẩn bởi bùn đất và rác rưởi bụi bặm, lại thêm mấy chục đứa con nít chơi đá banh, nhảy dây hoặc thẩy lon rượt bắt rồi đánh nhau, la ó mỗi buổi chiều tan học về nhà.

Thời đó, Ông bà già Thọ làm ăn không khá, đi mua gạch, ngói ở các lò gạch Biên-Hòa về bán lại.

Công việc quá nặng nề và chẳng lời được bao nhiêu, nên nhiều lần dự trù mua nhà dọn đi nơi khác mà chẳng bao giờ thực hiện được.

Cũng vì cuộc sống gắn liền với con hẻm và chơi với đám con nít thất học du côn nên lúc lên chín tuổi Thọ đã có nhiều kinh nghiệm đánh lộn rồi trở thành người hùng bất đắc dĩ.

Đó là bởi một hôm hai anh em thằng Tư và con Tám bị thằng Sáu mập con bà bán bánh xèo, ỷ thế to con, chơi bắn bi gian lận, lấy hết dây thun của anh em thằng Tư rồi còn đánh bầm mặt, chảy máu miệng.

Gặp lúc Thọ đi học về thấy chuyện bất công, hơn nữa, đụng chạm con Tám mà Thọ thích nhất lâu nay, nên bằng mọi giá phải ra tay bênh vực.

Thằng Sáu mập không những nghe lời phải trái mà ngược lại, cười lớn tiếng ngạo mạn, lại còn đưa tay xoa đầu Thọ trước mặt đám đông bạn bè con nít trong xóm.

Không dằn được cơn tức giận, lại thêm đám con nít lâu nay xem thằng Sáu mập là xếp sòng trong xóm, đứng bu quanh la ó như cổ vỏ đấnh nhau.

Thọ lùi lại chừng năm bảy bước xong bất thần nhào đến thật nhanh dùng đầu húc mạnh vào bụng phệ của thằng Sáu làm nó té ngã lăn xuống đường.

Khi nó đang lom khom cố đứng dậy thì Thọ nhào tới dùng hai tay chụp hạ bộ nó và nghiến răng bóp mạnh. Nó đau quá nên thò tay xuống gở tay Thọ, tiện đà Thọ cắn cánh tay và không nhả ra. Thằng Sáu quá đau đớn nhìn cánh tay chảy máu rồi la lên:

- Nhả ra... Nhả ra... Tao chịu thua rồi... buông tao ra... .Trời ơi!... đau quá...

Thằng Thọ buông tay ra, nhanh nhẹn đứng lên, hai chân dạng ra, hai tay thủ thế đề phòng Sáu mập tấn công, nhưng Sáu mập đứng lên ôm cánh tay đầy máu chạy một mạch về nhà mách mẹ nó. Bọn trẻ con đồng loạt reo hò:

- Thọ đen ngầu quá... Thọ đen ngầu quá... Hoan hô Thọ đen...

Thọ mặc dù miệng còn dính bết máu me nhưng một tay chống nạnh, một tay quơ lên trời ra dấu cho cả bọn im lặng rồi dõng dạc nói như truyền lệnh:

- Kể từ nay đứa nào ăn hiếp, bắt nạt thằng Tư con Tám là tao đánh bể mặt. Tụi bây liệu chừng...

Đám con nít trầm trồ thán phục rồi lặng lẻ tan hàng...

Tối hôm đó Thọ đen bị ông Bố cho một trận đòn sưng húp bàn toạ đến hơn một tuần.

Thọ không bao giờ quên ông Bố vừa đánh vừa nghiến răng nói:

- Mày không lo học, chỉ thích đánh lộn phải không?

Lần này là lần thứ mấy chục rồi?. Vậy bắt

đầu ngày mai, đi theo tao khiêng gạch ngói đi bán, khỏi cần tới trường.

Mày muốn thế nào?

Thọ bị đánh đau điếng, nước mắt nhạt nhoà nhưng không la khóc, sợ mấy dứa hàng xóm nghe sẽ mất đi phong độ anh hùng chiều nay, mặt khác sợ phải lìa xa con Tám, nên mếu máo van xin:

- Thưa Bố con xin chừa. Từ nay con không đánh lộn nữa và cho con tiếp tục đi học... .

Kể từ hôm đó, Thọ trở thành người hùng, đám trẻ con mỗi khi gây gổ sắp đánh nhau, chỉ cần nghe:

- Mày lộn xộn tao mách Thọ đen, là cả bọn ngưng ngay.

Có lẽ nhờ nhiều trận đòn và nhiều lần bị Bố hăm dọa nên Thọ học hành có kết quả tốt hơn...

Mãi đến lúc con Tám lớn lên trổ mả vào tuổi mười sáu, đi làm công cho tiệm bán chè Đakao. Bọn du đảng nổi tiếng Dũng Đakao tán tỉnh chọc ghẹo. Con Tám vừa sợ hãi vừa tức giận bèn hăm dọa:

- Các anh liệu hồn, tôi mách anh Thọ đen là chết cả đám.

Dũng Đakao xưa nay là chúa trùm du đảng, ai nghe danh phải nể sợ, bây giờ bị chạm tự ái bèn nhào tới xách tai con Tám rồi hôn một cái vào má và nói:

- Về nói với anh Thọ đen mày 08 giờ tối mai gặp tao bên trong cữa Sở thú, cho phép dẫn theo 04 đàn em nữa.

Nếu tối mai không tới, tao sẽ bắt cóc mày cho mấy thằng em tao bể hội đồng. Nhưng tao sẽ xơi tái mày trước, nghe rõ chưa?...

Hôm nay Thọ không ngủ được, bị ám ảnh bởi hình ảnh con Tám, vừa khóc lóc kể lại nó bị xách tai và bị hôn vào má.

Con Tám ngập ngừng nói thêm:

- Lâu nay em cố giữ gìn, chỉ để dành cho anh mà thôi. Nếu anh không rửa hận, tối mai bọn chúng sẽ bể hội đồng em.

Ôi! bây giờ Thọ như con trâu đặt trước cái cày, bằng mọi giá cũng phải kéo mà thôi.

Kể từ khi Tám đi làm, nhất là những buổi tối về trể, Thọ thường hay bồn chồn lo lắng, đi ra đầu hẻm ngóng trông.

Không biết đây có phải là triệu chứng tình yêu chớm nở hay chỉ là sự lo lắng đặc biệt?. Nhưng dầu sao thì cả xóm lao động này ai cũng biết con Tám và thằng Thọ đã yêu thương nhau rồi. Nhất là bọn con trai không dám tán tỉnh con Tám bởi biết đã thuộc về Thọ.

Thực ra, nếu bây giờ đánh nhau với những đứa trong xóm như thằng Năm lé, Sáu mập, Tài tóc đỏ hoặc Sơn râu quai nón... chưa chắc Thọ đã thắng. Nhưng sở dĩ bọn chúng vẫn nể nang Thọ bởi vì được nổi tiếng anh hùng lâu nay lại thêm mang danh học thức.

Chỉ một mình Thọ trong xóm này học đến tú tài toàn, mặc dầu hai lần thi tú tài bán và toàn mất hết bốn năm, bởi ham thích đánh lộn hơn ham học. Rồi hai tuần trước thi đậu vào trường Sĩ-quan Hải-quân, tuần tới ra Nha trang học,

nên được cả xóm từ già trẻ lớn bé rất trọng nể.

Trong khi mấy đứa kia có đứa mù chữ, có đứa chỉ xong tiểu học rồi đi đạp xích lô hay làm phu khuân vác bến tàu.

Điều quan trọng là mấy tháng nay lo học hành thi cử, Thọ đã quên chuyện đánh lộn, bây giờ không biết có còn phong độ để thắng nổi bọn Dũng Đakao hay không?. Chắc ngày mai phải nhờ mấy đứa kia giúp sức.

Thằng Sáu mập kể từ khi chịu thua, hắn không để tâm thù oán mà còn nể phục và chơi thân với Thọ hơn.

Do đó sáng sớm hôm sau, Thọ mời bốn đứa đi uống café, và trình bày ý nghĩ cho nghe thì thằng Sáu mập đáp ứng ngay lập tức:

- Ồ! chuyện nhỏ, anh để tụi em lo cho.

Thằng Sơn râu thêm vào:

- Dầu sao thì con Tám bây giờ tuổi dậy thì nỏn nà, trắng trẻo mơn mỡn lại đẹp như thế mà để cho bọn Dũng Đakao làm thịt thì uổng quá. Hơn nữa bọn mình sẽ bị cười chê thúi đầu bỡi không bảo vệ được nó.

Suy nghĩ một hồi, Thọ lên tiếng quyết định:

- Bắt đầu hôm nay tao bảo con Tám nghỉ làm. Vài tuần nữa ra Nha trang học, tao được lảnh lương trung-sỉ, sẽ gữi chút ít về cho nó và chút ít cho tụi bây café. Tụi bây bảo vệ con Tám giùm tao.

Năm lé lên tiếng:

- Anh nên gởi về giúp con Tám chứ đừng lo cho tụi em.

Cả ba đứa kia cùng lên tiếng:

- Đúng rồi... đúng rồi...

Thọ bắt đầu bàn tính chương trình hành động tối nay, Thọ nói:

- Tao biết Dũng Đakao ngầu lắm, tao không sợ, nhưng để phòng tụi nó có vũ khí.

Tối nay khi gặp mặt, tao sẽ ra điều kiện, chỉ mình tao và nó đánh nhau bằng tay không, mà thôi. Bốn đứa tụi bây và bốn đứa phe nó phải đứng lùi về phía sau, không được can dự vào. Tuy nhiên mỗi chúng ta nên lận vào lưng quần con dao sắc bén.

Khi tao hạ được Dũng Đakao rồi, chắc chắn bốn đứa kia sẽ nhào vô tiếp cứu. Lúc này chúng ta chỉ đánh mở đường để chạy ra Taxi. Tao sẽ dặn ông Bé Taxi nổ máy sẵn sàng chờ tụi mình ở góc đường.

Nên nhớ một điều là bọn du đảng Dũng Đakao nổi tiếng nên đã có hồ sơ cảnh sát, bọn mình chưa bao giờ bị bắt nên cảnh sát không biết mình là ai. Do đó phải cẩn thận, đừng để lọt vào tay cảnh sát. Hơn nữa, nếu bị bắt vào tù, cuộc đời Hải-quân của tao cũng đi đoong luôn.

Tài tóc đỏ đề nghị:

- Hay là tối nay anh Thọ ở nhà, để bốn đứa tụi em đi thôi.

Thọ ngắt lời:

- Không được, đây là chuyện của tao, tao phải đi, hơn nữa ta phải cho băng Dũng Đakao biết tay băng Thọ đen Trương-Minh-Giảng lợi hại cỡ nào?.

Trước khi giải tán, năm đứa nắm chặt tay nhau cùng nói lớn:

- Nhất định phải thắng... ..

Ông Bé taxi rất nể phục băng đảng này vì mấy khi trong giới du đảng giang hồ lại có một tay học thức như Thọ.

Trong khi chở năm đứa ngồi chen chúc trong chiếc taxi bé nhỏ, ông Bé nói:

- Tối nay tui bỏ hết những cuốc xe taxi, thông báo cho công ty tôi xin nghỉ bệnh. Mục đích giúp các anh chiến thắng, sau này nếu tôi bị gì xin các anh giúp cho.

Thọ nói:

- Ông đừng lo, tôi biết trong giới taxi cũng có nhiều tài xế bị chèn ép hoặc bọn du đảng cướp giựt. Khi tôi không có mặt thì Sơn râu sẽ thay thế tôi giúp ông.

Sơn râu thêm vào:

- Có gì ông cứ cho tôi hay... .

Còn hơn năm phút nữa đúng 08 giờ tối, giờ hẹn gặp nhau. Ông Bé Taxi cho xe quẹo qua ngừng ở góc đường Thống-Nhất và Cường Để, núp dưới bóng tối của tàng cây, vẫn để xe nổ máy.

Cả năm đứa phóng ra khỏi xe, băng nhanh qua đường vào cổng nhỏ bên cạnh cổng lớn Sở thú đã đóng. Thọ ra dấu đàn em chạy nhanh và núp sau từng gốc cây bóng tối. Cả năm đứa đều mặc quần tây đen và áo thun đen nên dễ hoà đồng trong bóng đêm.

Đến đám cỏ bên cạnh chuồng cọp, bỗng nghe:

- Đứng lại, tao là Dũng Đakao, thằng nào là Thọ đen?

Thọ bước lên đứng trước, vỗ ngực nói:

- Chính tao đây, nhưng trước khi bắt đầu, tao có điều kiện.

Dũng Đakao thấy Thọ thấp lùn hơn mình nên rất tự tin, ngữa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Đánh nhau tranh ăn thua mà có điều kiện nữa sao?. Ha... ha... ha... Được... nói đi.

- Chỉ có mày và tao đánh nhau bằng tay không, tất cả đứng lùi ra phía sau mỗi bên.

Một lần nữa Dũng Đakao cười nói:

- Ha... ha... ha... dễ thôi... Được... Chấp nhận.

Không ai bảo ai, Dũng Đakao và Thọ quay lưng ra dấu phe mình lùi ra phía sau. Đồng thời ý nghĩ thoáng nhanh trong đầu Thọ, nó to cao chắc mình phải dùng mưu mới thắng được.

Chợt nhìn thấy đường rảnh nhỏ nước chảy bị cỏ che phủ một phần, Thọ tự nhủ lúc đầu mình chỉ đỡ và chịu đòn. Đợi nó thấm mệt là bắt đầu tấn công dồn nó qua phía đường rảnh.

Chợt Dũng Đakao quay lại hỏi:

- Sẵn sàng chưa?. Rồi ra lệnh bọn đàn em:

- Tụi bây đếm một hai ba là bắt đầu.

Mấy đứa bên ngoài đếm chưa dứt... ba là Dũng Đakao xông tới đấm đá tới tấp.

Như đã chuẩn bị trước, Thọ gồng hai cùi chỏ che mặt và đầu. Nó to cao nên những cú đá tạt ngang tai rất nguy hiểm. Nó dùng những cú đá liên hoàn làm Thọ vừa đỡ vừa thụt lùi, nên hai cùi tay tê điếng.

Bọn đàn em của nó thấy Thọ có vẻ yếu cơ nên cổ vỏ:

- Cho đo ván luôn Đại-ca... Đừng nương tay...

Bây giờ nó tấn công nhanh hơn, cố tình lùa Thọ ra nơi có ánh đèn, trong khi Thọ cố tình thụt lùi vào bóng tối gần rảnh nước.

Gần mười phút trôi qua mà Thọ mới tấn công nó có hai lần.

Một cú đá giò lái vào bụng và một trúng cổ. Mặc dù nó chưa hề hấn gì nhưng bây giờ thấy nó bắt đầu thở hồng hộc. Mặt khác Thọ để ý mỗi khi đá, nó đưa chân lên thật cao và bỏ xuống hơi chậm. Đây là yếu điểm nên lần này nó xấn tới bắt đầu dở chân lên đá là Thọ lao mình xuống sát đất, tung giò lên đá mạnh vào hạ bộ nó.

Cú đá bất thình lình chính xác, trúng ngay chóc làm nó đau điếng lom khom thụt lùi, một tay ôm hạ bộ, miệng chữi thề:

- Đù mẹ... chơi đòn độc...

Thấy nó thụt lùi gần rảnh nước, nhanh như chớp Thọ nhảy lên cho một cú song phi vào mặt. Nó vừa đỡ vừa thụt lùi nên trượt chân xuống rảnh nước, ngả và đập đầu ra sau. Thọ bay tới định bồi thêm một cú vào mặt thì thằng đàn em nó vừa liệng con dao cho nó vừa la lớn:

- Đại ca... dao...

Nó lồm cồm đứng lên, chưa kịp lấy dao thì Thọ đã nhào tới chụp con dao rồi xoay người húc vào nó đâm mạnh hai phát liên tiếp vào bụng. Máu phun ướt tay Thọ.

Nó nằm ngữa bên bờ rảnh nước, hai tay ôm bụng, cố ngẫng đầu lên nhăn mặt nói:

- Đù mẹ... dùng... dao... hả?

Thọ rút dao khỏi bụng nó, đứng lên thủ thế rồi dí con dao vào mặt nó nói:

- Đây là dao của mày... biết không?

Bốn thằng đàn em nó hăm he nhào tới thì bốn đàn em của Thọ cũng rút dao nhào ▶

▶ lên.

Thọ quát lớn trong khi con dao vẫn dí vào cổ và tay kia nắm chặt đầu tóc Dũng Đakao:

- Tụi bây đứng im, nếu không tao sẽ giết nó.

Cả hai phe đứng im, Thọ hất dúi đầu nó xuống cỏ và ra lệnh đàn em mình:

- Ta chẩu...

Thọ cùng bốn đàn em chạy nhanh ra xe dong mất... ..

Khi về đến tiệm Hải-Ký Mì Gia nằm đầu hẻm Trương-Minh-Giảng. Gọi sáu tô mì lớn và một két bia 33 hiệu con cọp.

Trước khi ăn nhậu, Thọ nói:

- Tối nay không muốn giết nó nên tao chỉ đâm hai phát vào bụng

Bỡi vì nếu cho nó chết, cuộc đời Hải-quân của tao sẽ lôi thôi và cũng có thể chấm dứt để vào tù không ngày ra.

Ít nhất phải vài ba tháng nó nằm nhà thương, thời gian này tao đã ở Nha-Trang rồi. Lúc này tao đã là quân nhân nên dùng súng hợp pháp, đách sợ thằng nào.

Ông Bé taxi nói:

- Anh Thọ cao kiến quá, tính toán rất hay.

Năm lé với vẻ mặt hớn hở nói:

- Lúc đầu thấy anh Thọ hơi yếu, luôn ôm đầu thủ thế nên tụi em rét quá.

Sơn râu xen vào:

- Rét con khỉ gì, tao dự định nếu anh Thọ bị thêm vài cú đá là tao nhảy vào nhập cuộc.

Sáu mập và Tài tóc đỏ cũng đồng thanh:

- Ừ, tao cũng sẵn sàng rút dao nhập cuộc, nhưng rồi thấy anh Thọ phản công đẹp mắt quá nên thôi...

Sáng hôm sau vì mệt mỏi nên đã hơn mười giờ, Thọ vẫn nằm mơ màng trên giường. Bỗng nghe tiếng gỏ cữa, rồi tiếng Bà già hỏi con Tám:

- Bữa nay Chủ cho nghỉ việc hay sao mà không đi làm?

Con Tám không trả lời, chỉ thút thít khóc đi thẳng vaò giường Thọ.

Thọ tung chăn ngồi dậy hỏi:

- Có chuyện gì mà khóc?

Con Tám ngồi xuống cạnh giường kể lể:

- Mấy bữa nay em thường bị ói, Má em thấy được bèn hỏi:

- "Mày đã ăn nằm với thằng Thọ chưa?

- Dạ có.

- Vậy là có bầu rồi. Nói cho thằng Thọ biết ngay".

Bây giờ em không biết lấy tiền đâu mà sinh đẻ?

Thọ chăm chú nhìn bụng nó,... nhìn bộ ngực căng tròn hấp dẫn..., nhìn da thịt trắng hồng trên hai gò má..., làm tim Thọ đập nhanh hơn, máu nóng chạy rần rần trong huyết quản. Thọ không dằn nén được cơn nhục dục đang lên, liền vừa cầm tay con Tám kéo xuống nằm cạnh mình vừa nói:

- Có gì đâu mà lo, tuần tới ra Nha-trang nhập ngủ, anh lảnh lương gữi về cho em.

Con Tám quá vui mừng ôm cứng Thọ và hôn lên má chùn chụt.

Đáp lại Thọ cũng ôm chặt nó và hôn lên má lên môi,... rờ rẫm xoa bóp đủ chỗ làm con Tám chịu hết nổi,... Thọ nằm lên người nó... rồi kéo chăn trùm kín cả hai... ...

Bà già Thọ thấy thế nên khép cữa và ra chợ sớm hơn mọi ngày.

Bữa cơm gia đình tối nay cũng là cuộc cãi vả dậy trời đất.

Vừa ngồi xuống bàn chưa kịp ăn là mẹ Thọ thông báo cho Bố và các con nghe việc con Tám có bầu.

Bà sụt sùi vừa khóc vừa nhìn vào Thọ kể lể:

- Lâu nay cả nhà lo làm lụng vất vả chỉ để cho một mình con ăn học, hy vọng con thành tài sớm rồi giúp lại Bố Mẹ và các em con. Thế mà con chỉ thích đánh lộn, bài bạc, rượu chè, trai gái làm cho học hành trể nải.

Bây giờ sắp sửa ra đời thì làm cho con Tám có bầu. Với đồng lương lính, dù là quan chăng

nữa cũng không làm sao nuôi nổi vợ con?.

Con cứ nhìn gia đình ông Trung úy Xuân, ông Thiếu úy Ngọc ở hẻm bên cạnh thì rõ. Nếu không có hai bà vợ làm giáo sư thì làm sao mua nổi căn nhà trong hẻm đó?.

Không lẽ giao cho Bố Mẹ nuôi giùm vợ và con con hay sao?

Lúc nào Bố Mẹ cũng hy vọng sau này con sẽ lấy được người vợ có học thức, để có đời sống tốt đẹp hơn. Mặt khác nếu lở ra, con có điều gì, thì vợ con có thể xoay xở nuôi gia đình được?.

Xem như sự hy sinh bỏ học để đi làm của các em con lâu nay là công dã tràng.

Con Tám mù tịt, chử nghĩa không có, mặc dầu có sắc đẹp nhưng làm sao xoay xở cuộc sống nuôi con cái sau này?.

Bà giải thích một hơi dài rồi tiếp tục khóc hu... hu.

Ông Bố xưa kia cũng là tay giang hồ anh chị, nên rất nóng tánh Chỉ tay vào mặt Thọ la mắng:

- Đù má... Càng cho mày ăn học, mày càng ngu. Ngày mai bảo con Tám phá thai. Mầy lấy nó làm vợ là cả gia đình tao không thể chấp nhận.

Mày học nhiều mày có biết:

Con cãi Cha Mẹ, trăm đường con hư hay không?

Thọ cũng rất nóng tánh như Bố, bị chạm tự ái nên to tiếng lại:

- Chuyện vợ con, con có quyền quyết định, không cần ai xía vào

Ông Bố nổi giận bưng tô canh liệng vào mặt Thọ.

Thọ né tránh, ông Bố không dằn được tức giận, gạt hết thức ăn trên bàn xuống đất rồi nhào tới dang tay đánh, Thọ đứng lên đưa tay thủ thế. Bà già và các em nhốn nháo khóc la, đứng lên can ngăn.

Thọ quá bực tức, không làm gí được bèn đá

mạnh vào tường nhà vách tôn... beng... beng...

Ông Bố chạy xuống bếp lấy con dao dài, vừa chạy lên thì bà già và các em nhào tới kẻ ôm bụng kẻ ôm chân.

Ông Bố không nhào tới được bèn phóng con dao bay vèo đến Thọ. Thọ đã có nhiều kinh nghiệm đánh nhau với du đảng nên kịp né tránh, chạy nhanh ra cữa.

Cả xóm nghe la hét, đánh nhau dậy trời đất nên kéo nhau đến xem. Bà già Thọ ra cữa nói lớn:

- Không có chuyện gì đâu... xin bà con giải tán ra về... xong bà khép cữa và khóa chặt lại.

Kể từ hôm đó, Thọ ăn dầm ở dề tại căn gác xập xệ, chật hẹp nóng nảy của gia đình con Tám cho đến ngày đi Nha-trang.

Tâm-Phương-Đăng